

slike: *Skupina dominikanskih svetaca* u crkvi Sv. Antuna Opata u Rovigu (poslije crkva Sv. Dominika) iz 1770, *Čudo Sv. Vinka Ferarskog* u crkvi Sv. Dominika u Splitu i *Sv. Franjo Ksaverski pred raspelom* u crkvi Sv. Filipa u Splitu (1788). U njegovu radu osjeća se utjecaj mlet. slikarstva kasnoga XVIII. st.

LIT.: K. Prijatelj, Splitski barokni slikar Sebastijan Devita (De Vita), Prilozi – Dalmacija, 1966. – Isti, Tri doprinosa o splitskim baroknim slikama, Bulletin JAZU, 1979, 47. – Isti, Novi podaci o splitskom baroknom slikaru Sebastianu Deviti (De Vits), Radovi IPU, 1992, 16. K. Plj.

DEVLIĆ, Radovan, crtač stripova i animator (Zagreb, 5. VII. 1950). God. 1969–75. radi u »Zagreb-filmu« kao animator, 1977. počinje djelovati s grupom crtača »Novi kvadrat«. Ilustraciji pristupa kao potpuno samostalnoj disciplini, uspješno ostvarujući prijelaz iz jednoga medija u drugi. Ilustrirao knjige D. Horvatića *Grički top* i *Biser-voda s Manduševca* (1990). Samostalno izlaže od 1981.

DEZIDERIJ KOTORANIN, kipar (Kotor, XVII. st.). God. 1654. izradio za kotorsku crkvu Sv. Duha mramorni reljef *Bl. Dj. Marije s djetetom* te Sv. Franjom Asiškim i Sv. Bernardinom Sienskim, danas u stolnoj crkvi. Na reljefu je potpis majstora i god.: »Opvs fratris Desiderii a Cattaro anno Domini MDCLIII«.

LIT.: K. Prijatelj, Reljef Desiderija Kotoranina, Zbornik za likovne umetnosti (Novi Sad), 1972, 8.

DEŽELIĆ, Berislav, scenograf, lutkar i slikar (Zagreb, 14. XI. 1920 – 22. VI. 1982). Studirao je arhitekturu na Tehničkom fakultetu u Zagrebu. Bavio se poglavito kazališnom scenografijom i kreacijom lutaka. Opremao je kazališne predstave u Subotici (1945–48), Novom Sadu (1948–51), Rijeci (M. Krleža, *Leda* 1951; G. Verdi, *Aida* 1953), Puli (1953–56), Varaždinu, Splitu te od početka 60-ih godina u zagrebačkim kazalištima: Zagrebačkom kazalištu lutaka (R. Wolf, *Alibaba i četrdeset razbojnika*, 1961; I. Bakmaz, *Jeronim i lav*, 1980), HNK (G. Puccini, *La Bohème*, 1963; I. Zajc, *Nikola Šubić Zrinski*, 1982), Dramskom kazalištu »Gavella« (H. Ibsen, *Neprijatelj naroda*, 1967), Teatru ITD i dr. Svojim scenografijama i lutkama oslobođenim svake dekorativnosti i svedenima na jednostavne oblike i simbole stvorio je poseban i prepoznatljiv lik. izraz Zagrebačkog kazališta lutaka te ostvario antologijske predstave hrv. lutkarstva. Samostalno je izlagao slike i crteže u Rijeci 1958. i plakate u Zagrebu 1980.

LIT.: B. Hlevnjak, Plakati ZKL ili Berislav Deželić (katalog), Zagreb 1980. – M. Baričević, Berislav Deželić, Vjesnik, 24. VI. 1982. – Repertoar hrvatskih kazališta 1840–1860–1980, I i II, Zagreb 1990. V. Fo.

DIADORA, glasilo Arheološkoga muzeja u Zadru. Obraduje arheol. teme iz našega primorskoga pojasa, posebno S Dalmacije. Od 1959. objavljeno je četrnaest svezaka. Glavni urednici: M. Suić (I–III. sv.), Š. Batović (IV–IX. sv.) i R. Jurić (X–XIV. sv.).

DIKLO, naselje SZ od Zadra, spominje se u XI. st. U središtu je romanička crkva Sv. Martina iz XII. st. s posvetnim natpisom u luneti portala. Ima tri traveja s križnim svodovima i bočne zidove raščlanjene lukovima na konzolama. Uz more je crkva Sv. Petra s romaničkim portalom, a pokraj sela Petračana utvrđena romanička crkva Sv. Bartula s masivnom kulom na pročelju. Seoska stambena arhitektura ima ambijentalnu vrijednost. Pokraj crkve Sv. Martina sagrađena je kula promatračnica.

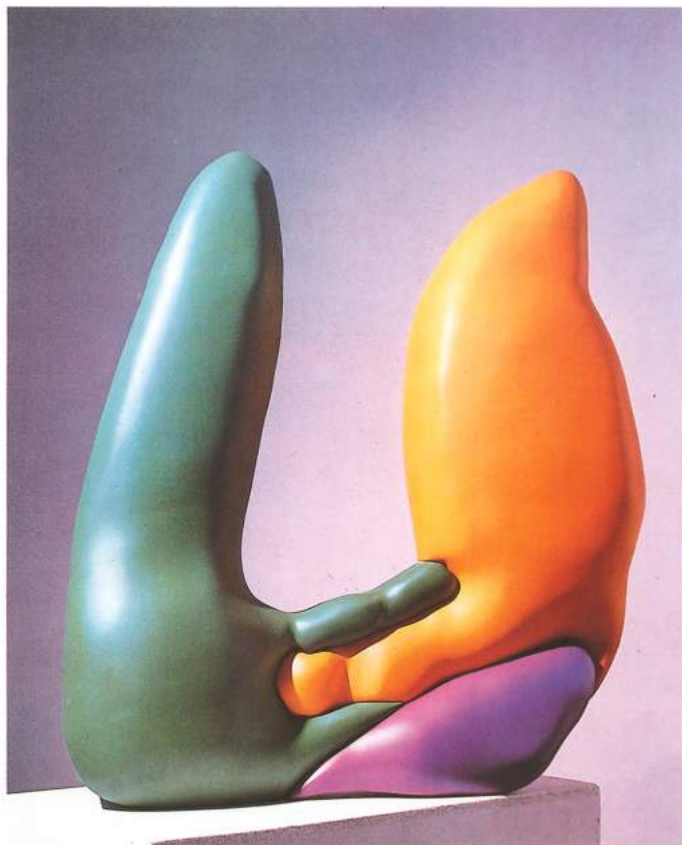
LIT.: I. Petricoli, Tri romaničke građevine u Diklu, SHP, 1955, 4.

I. Pet.

DIKOVAČA, brežuljak u selu Zmijavcima J od Imotskoga gdje se nalaze steći u obliku ploče ili sarkofaga. Ispod gomile na lok. *Crkvina* otkrivena je starokršć. crkva; pri novijim istraživanjima pronađena je krstionica bazilikalnog oblika s križnim krsnim zdencem te u crkvi još jedan vjerojatno plitki krsni zdenac okrugla oblika sa stepenicama.

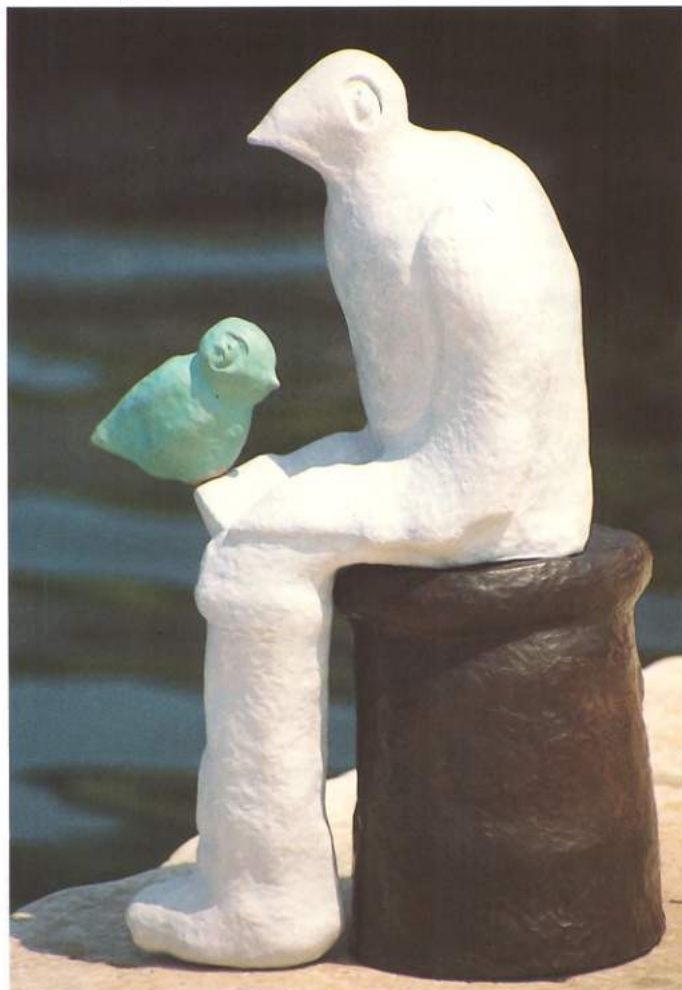
LIT.: I. Tonković, Starokršćanska crkva pod gomilom »Dikovača« u Zmijavcima župe Podbabja Imotskoga, Bulletin ASD, 1899. – I. Nikolajević, Figurativni reljefi iz Dikovače i Zenice, VJAH, 1961–62. – N. Cambi, Nuove scoperte di archeologia cristiana in Dalmazia, Actes du XIe Congrès international d'archéologie chrétienne, Rome 1989. N. Ci.

DIMINIĆ, Josip, kipar i grafičar (Sveti Lovreč kraj Labina, 17. VI. 1937). U Zagrebu je završio Školu primijenjene umjetnosti 1957. i diplomirao slikarstvo na Akademiji 1963 (M. Tartaglia). Od 1964. živi u Labinu, gdje je 1968–69. bio ravnatelj Narodnoga muzeja. Od 1978. docent, od 1984. redoviti profesor kiparstva na Pedagoškome fakultetu u Rijeci. Prve skulpture oblikuje u drvu 1963 (*Glava, Torzo*), potom radi

J. DIMINIĆ, *Dodiri*

J. DIMINIĆ, *Moj čovjek*

DIOKLECIJANOVA PALAČA, rekonstrukcija E. Hébrarda i J. Zeillera

keramiku i slika stilizirane istarske krajolike. Od 1969. u skulpturi i crtežu razvija apstraktni izraz; stvara cikluse obojenih reljefa u drvu (*Život kamena*) te skulpture u drvu, kamenu, bronci i od 1973. u obojenoj plastici. Njegovu skulpturu obilježavaju forma sažeta do elementarnih organskih simbola i znakova (*Mirtin kip*, 1970; *Opravdavajuće suprotnosti*, 1971; *Prsti*, 1975) te erotске asocijacije, često naglašene bojom (*Dodiri*, 1973; *Torzo*, 1974). Djela u kamenu i mramoru pokazuju osobit osjećaj za površinu i strukturu materijala (*Rast*, 1976; *Drvo, kuća-čovjek*, 1980). Poč. 80-ih godina priklanja se figuraciji i radi keramoskulpturne tematski vezane uz ptice (*Kljunasta*, 1984; *Ptica od jabuke*, 1986) često antropomorfnih oblika (*Čovjek ptica*, 1984; *Moj čovjek*, 1992). Izveo je spomenike i parkovne skulpture u Labinu, Poreču, Rovinju, Rijeci, Karlovcu i dr. Objavio je grafičke mape *Zemlja Istro* (Pazin, 1975) i *Ljubav bijela kost* (Zagreb 1978, s pjesmama V. Parun), *Histria erotica* (Rovinj 1984), *Časoslov ptice* (Labin 1986), *Za mir u Hrvatskoj* (Labin 1991) i *Groti duša zrije* (Poreč 1993). Samostalno je izlagao u Beču (1971, 1973), Labinu (1972, 1979, 1987), Puli (1972, 1980, 1987, 1992), Zagrebu (1972–73, 1977, 1980, 1983–84, 1987, 1992), Splitu (1973, 1987), Rijeci (1974, 1979, 1987, 1992), Karlovcu (1975, 1979, 1987), Sarajevu (1980, 1985), Bologni (1986), Poreču (1987, 1993), Rabu (1989), Velikoj Gorici (1993) i dr. Suosnivač je lik. skupine »Labinski atelieri« (1968), Mediteranskoga kiparskoga simpozija (1969), periodične izložbe *Ars Histriae* (1969) i Međunarodne kiparske škole u Vrsaru (1991).

LIT.: V. Ekl, Josip Diminić, Dometi, 1970, 1–2. — Z. Kolacio, Diminićev plastični svijet, Novi list, 10. VI. 1972. — V. Maleković, Umetnost (Beograd), 1972, 31. — Z. Rus, Josip Diminić (katalog), Karlovac 1975. — J. Depolo, Josip Diminić (katalog), Zagreb 1980. — V. Bužančić, Josip Diminić (katalog), Sarajevo 1981. — Isti, Diminić, Rijeka 1982. — B. Vižintin, Diminić (katalog), Rijeka–Karlovac–Pula 1987. — E. Dubrović, Josip Diminić (katalog), Rab 1989. — R. Vuković, Josip Diminić (katalog), Velika Gorica 1993. — Ž. Sa.

DIMITRIJEVIĆ, Slobodan (Braco), likovni umjetnik (Sarajevo, 18. VI. 1948). Studirao na Akademiji u Zagrebu (1968–1971), na St. Martin School of Art u Londonu (1971–73) i Berlinu (1976–77). Od 1977. stalno živi u Londonu, a poslije u Parizu. Djelovanje započinje u okviru

konceptualne umjetnosti (*Suma 680*, 1969). God. 1969. osniva s G. Trbuljakom grupu »Penzioner Tihomir Simčić« u Zagrebu. Serijama radova i akcija (*Slučajni prolaznik*, 1971; *Ovo bi moglo biti mjesto od povijesnog značaja*, 1971), D. istražuje ulogu slučaja u povijesti, društvene aspekte umjetnosti, konvencije i mehanizme u stvaranju estetskih prosudbi, mitova i uvjerenja. Od 1975. razvija instalacijski ciklus *Triptychos post historicus* (Berlin 1976). Suprotstavljajući identitete i vrijednosti (slika H. Matisa, lopata, naranče), D. relativizira postojeće estetske vrijednosti, ukazujući istodobno na nove, koje izviru iz postmodernizma.

Izlaže od 1968. samostalno od 1969.; osim u domaćima, izlaže u svjetskim muzejima i galerijama te na vodećim međunarodnim smotrama suvremene umjetnosti: Biennale u Veneciji (1976, 1990), Dokumenta, Kassel (1972, 1977, 1992), Biennale, Sydney (1979). Djela mu se nalaze u poznatim svjetskim muzejima: Tate Gallery, London; Centre Pompidou, Paris; Kunstmuseum, Bern; Moderna Museet, Stockholm; Museum Ludwig, Köln i dr.

BIBL.: *Tractatus Post Historicus*, Tübingen 1976. — *The Life of Braco Dimitrijević*, Antwerpen 1989.

LIT.: R. Putar, U povodu izložbe Brace Dimitrijevića (katalog), Zagreb 1973. — A. Pohlen, Braco Dimitrijević im Museum Ludwig, Kunstforum International (Köln), April–Mai, 1984. — J. Hubert-Martin, Interview with Braco Dimitrijević, Artefactum (Antwerpen), 1984, 5. — Braco Dimitrijević — Für/For Malewitsch, Mondrian, Einstein (katalog), Ludwigshafen/Rh 1987. — D. Soutif, Braco Dimitrijević, Artforum (New York), May, 1988. — *Braco Dimitrijević, Rooms & Thoughts/Prostori & Misli* (katalog), Piran 1991. — R. i Ž. Ké.

DIMITRIJEVIĆ, Stojan, arheolog (Horgoš, Vojvodina, 11. VII. 1928 — Zagreb, 13. XII. 1981). Studirao na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Od 1954. asistent, od 1975. redovni profesor prapov. arheologije na istomu fakultetu. Vodio je brojna arheol. istraživanja na području S Hrvatske: u Otoku kraj Vinkovaca, Malom Korenovu, Vinkovcima, Klokočeviku, Bapskoj, Borincima, Vučedolu, Sopotu, Lasinji. Proučavao neolitik i eneolitik, uspostavio kronologiju tih razdoblja za područje S Hrvatske. Obradio genezu i položaj sopotsko-lengyelske kulture, definirao lasinjsku kulturu, rasvijetlio odnose starčevačkog balkanskog i linearno-trakastog